

- [Jontas](#)
 - [Foto](#)
- [Multipel skleros](#)
- [Topp 100](#)
- [Friskrivning](#)
- [Arkiverat](#)
 - [1999](#)
 - [Februari 1999](#)
 - [Mars 1999](#)
 - [April 1999](#)
 - [Maj 1999](#)
 - [Juni 1999](#)
 - [Juli 1999](#)
 - [Augusti 1999](#)
 - [September 1999](#)
 - [Oktober 1999](#)
 - [November 1999](#)
 - [December 1999](#)

Flärdskrivaren

Jontas.com – I bloggofären sedan 1999

Maj 1999

EVENTUELLA BILDER OCH LÄNKAR ÄR BORTTAGNA

1999-05-01, del 70

Jag är inte här i dag. Lille far fyller 60 år.

1999-05-02, del 71

Ingen kan väl ha undgått att jag i går gratulerade lille far som fyllde 60 år. Han ville inte bli gratulerad, utan flydde hem till mig.

Så vad gjorde vi då? Jo, vi körde drygt fem mil ner till Andrarum som ligger på Österlen. Där åt vi middag på Klockaregården, en fin restaurang som ligger i ett korsvirkeshus från 1700-talet. Snacka om stämningsfull atmosfär! Nu får ni hålla i er! För vad åt vi om inte vildsvin! Gud, vad det var gott! Det smakar inte riktigt som vilt, men har ändå en lite annorlunda smak.

Är det någon som undrar, så har Klockaregården öppet lördagar och söndagar mellan kl. 12 och 17. Glöm bara inte att ringa dit innan och boka bord. Där brukar vara fullbokat. De är mest kända för sitt smörgåsbord, och i går var där gästande tyskar. Bättre reklam kan vi väl inte göra för besökande turister.

Något helt annat. För tio år sedan blev jag vittne till en man som rymde från ett riktigt fängelse. Han uppträdde nämligen så misstänksamt att jag började kolla in honom. Och följde efter honom. Jag såg vart han flydde och gömde sig. Sedan var det bara för farbror polisen att ingripa! Hur skulle polisen klarat sig om de inte hade haft mig!

1999-05-03, del 72

Ibland är jag ett riktigt pucko. Jag har läst en skämtteckning för ett och ett halvt år sedan, och jag förstår inte skämtet. Fortfarande! Så snälla, hjälp mig![1]

Tänk, nu måste väl ändå sommaren vara här? Fruktträden blommar, särskilt körsbärsträden! Finns det något vackrare? Men fy, så kallt det är om morgnarna. Och dimmigt är det också. Visst är det konstigt att man kan lukta dimma? Eftersom jag sover med öppet fönster, så känner jag innan jag stigit upp om det är dimmigt ute.

I dag fick jag sno mig bra igen på jobbet. I eftermiddags avtackade[2] vi en läkare som nu går i pension. Han berättade gamla minnen från 50- och 60-talet, om hur det var att arbeta då som läkare. Skratten haglade tätt, liksom skämten. Det var riktigt sorligt att han tog farväl. Man kunde riktigt höra hur rörd han själv var över detta faktum, att han inte skulle få vara med i vår vardag mer. Uppslutningen var stor. Cirka etthundratjugo medarbetare, både tidigare och nuvarande, hade kommit. Bland annat berättade han att man fortfarande på 50-talet inte kunde göra extern hjärtmassagen på någon som fått hjärtstillestånd. Istället hade alla läkare en skalpell i fickan. Detta för att snabbt kunna göra intern hjärtmassage!

Ännu en dag då jag suttit och gnisslat tänder på jobbet. Min dator, min dator... Varför har du övergivet mig? I ungefär en månad har den nu inte fungerat som den ska. Fast vad kan man begära av en tio år gammal 486:a? Var i helsike är den utlovade supporten av tekniker?

1999-05-04, del 73

Aftonbön för sekreterare

Gode Gud, omvandla en del av min hjärna till ett tidur, mitt hjärta till en kristallkula och förläng min högra arm så att den når översta hyllan.

Beskär mig en så god hörsel att jag kan höra de diktamen som mumlas, gäspas och hostas fram medan nyckelknipporna skramlar, papper prasslar och flygplan och helikoptrar landar

Käre Gud, skänk mig en ängels tålmod, en domares visdom, ett lejons styrka och en elefants hud.

Förläna mig en sådan snabbhet att jag i dag kan bli färdig med de utskrifter som skulle vara färdiga i går.

Skänk mig ett förtrullat skrin, varur jag på tiondelssekunden kan plocka fram pennor, försvunna chefer, tidtabeller, plåster och äta lunch.

Hjälp mig att tiga tills tanken klarnat, hjälp mig att tala när orättvisor begås.

Skänk mig en övernaturlig intuition och ett minne som ett lexikon så jag kan minnas även det som chefen glömt att tala om och påminna om det jag aldrig fick veta.

I dagar då sarkasm, kritik och hån blir min lott, hjälp mig att komma ihåg att bevara min stämna mild, min blick förstående och mitt blodtryck normalt.

Gode Gud, lär mig att perfekt förena en sekreterares, en städerskas, telefonists, spåkärnings, sjuksystems och teknikers alla plikter.

Hjälp mig att se intelligent ut när så erfordras och förläna mig ett obegåvat och fåraktigt utseende då detta kan vara någons självkänsla till stöd.

Gode Gud, om Du i Din himmel har behov av en sekreterare, så ge mig åtminstone ett eget rum!

AMEN!

Nu förstår ni hur mitt arbete ser ut som läkarsekreterare. Jag vet inte vem som skrivit ovanstående text, men den är väldigt träffande. Ordet chef kan man enkelt byta ut till ordet läkare. Resten stämmer till 100%! Hur ofta har jag inte jagat försvunna läkare, svurit död och pina över de läkare som inte kan prata ordentligt på banden, fått svara i sköterskornas telefon, fått laga kopieringsmaskiner/datorer/skrivmaskiner/diktafoner, fått damma och tömma papperskorgar, påminna och ifrågasätta läkarna, leta pennor/häftapparater/tejpullar/block som stulits. Något Gud verkligen har ställt upp med, är att Han förlänat mig ett kroniskt obegåvat och färaktigt utseende.

Nu börjar det närma sig. I morgon ska jag ju till farbror doktorn för undersökning. Det är till en neurologläkare jag ska, och han ska väl som vanligt kolla om jag kan niga fint, kittlas under mina fötter och göra nykterhetstest. Jo, det är ungefär så det går till. För att komma fram till om man har någon neurologisk skada (i hjärnan/ryggmärgen), så kontrollerar man bl.a. om man kan niga i sittande och sedan resa sig upp igen utan att falla. Har jag inte helt fel, så heter den andra undersökningen Babinski. Då får man ligga ner, och doktorn drar med en vass nål hårt under fotsulan, från hälen och uppåt. Då rycker man till, och rycker tårna uppåt är allt okej, men rycker tårna nedåt så har man någon hjärnskada. Eller om det var tvärtom. Nykterhetstest? Nja, man ska blunda och med utsträckt arm försöka sätta pek fingret på nästippen. Ja, alltså, man måste ju böja den sträckta armen, annars funkar det ju inte. Men vi får väl se vad det blir för undersökningar i morgon. Jag börjar bli lätt nervös nu. Tänk om det verkligen är ms? I och för sig ganska skönt om de kan sätta en diagnos på mig. Jag har ju ändå gått sedan i januari och varit dålig. Det värsta är ju att man vänjer sig.

I två och en halv månad har ju nu skrivet dagbok här. Gör det mig till exhibitionist? Nej, inte enligt ordlistan åtminstone. Jag var tvungen att slå upp ordet, och den främsta betydelsen är ”drift att visa könsorganen för andra”. Mig veterligen har jag väl inte gjort det? Nästa betydelse var ”behov att blotta, lämna ut sig”. Och det stämmer lite bättre. Gör jag det? Jag tycker inte själv jag lämnar ut mig helt och fullt, men jag är ärlig och uppriktig här. Föreligger ett behov? Tja, kanske. Det har nästan blivit ett gift, att skynda sig hem om dagarna bara för att skriva här. Men så går jag ju också hela dagen med en liten tanke i bakhuvudet som på kvällen mognat till något att skriva om. Det har också blivit roligare att läsa andras dagböcker sedan jag själv började. Innan tyckte jag det var blaha, kunde lika gärna vara utan det. Men se, människan är föränderlig! (Eller ska det vara funderlig?)

Så kom de då äntligen i dag! Datateknikerna som skulle fixa min dator på jobbet. De var verkligen efterlängtdade. Ja, inte precis så att jag slängde mig framför dem och kysste deras fötter, men nästan. De hittade inte felet men de passade på att ge mig internet och intranät. Hm, undrar bara var de gömde ikonerna, för jag hittar inte den. Så nu får jag avvakta lite och se om allt fungerar normalt igen. Annars blir jag ledsen i ögat.

1999-05-05, del 74

Jag är lite besviken i dag. Jag läste nämligen att man på Aftonbladets nätsida kunde rösta fram Sveriges sexigaste man. När jag kollade in den sidan så fanns det bara tolv alternativ att välja på. Men jag då?! Jag får väl inse fakta. Jag är nummer 13 och kom inte med.

I dag var jag hos neurologdoktorn. Jag undrar om han tidigare varit pukslagare eller xylofonspelare. Aldrig har jag väl blivit så slagen med en klubba. Det var rena säljakten så som han gick på med sin lilla leksak. Men jag var duktig. Jag ryckte i alla leder, precis som jag skulle. Nå, så har jag då ms (multipel skleros)? Tja, ja, nej, kanske, eventuellt. Jag fick inget tillfredsställande svar på den frågan. Med tanke på min ögonskada och domningarna i benen så är det möjligt att jag har ms, men eftersom jag inte är invalidiserad av sjukdom, så utreder man inte vidare. Det skulle inte vara meningsfullt. Visar proverna att man har ms så betyder det inte att man utvecklar sjukdomen, och visar proverna på att man inte har ms så kan man ju få det senare i livet ändå. Råkar man nu ha ms, så går det ändå inte att behandla^[3] på något sätt. Därför tyckte doktorn att jag istället skulle leva som vanligt och inte oro mig. För fick jag ms så skulle det inte göra någon skillnad om jag visste det i dag eller inte. Det är ändå troligt att jag har det, fast kanske inte. Någon som fattade? Jag håller själv på att smälta informationen, men jag håller nog med. Det är bara att rycka på axlarna och gå på som vanligt tills det tar emot. Jag känner mig lugnad, även om det vore bättre att få en klar diagnos. Då hade jag visst vad jag hade haft att rätta mig efter.

I går stod det i tidningen om att det varit inbrott på Skånehuset (landstingshuset i Skåne). Tjuvarna hade stulit vinflaskor. Ja, ja. Så har man då fått bekräftat vad det är våra politiker och höga tjänstemän gör på arbetstid med våra skattepengar. Inte konstigt att man t.ex. inte kan ge personalen anständiga löner. Vänta bara tills de kommer in med grava leverskador! Bwahahaha. (demoniskt skratt) Då ska de få vara nåldynor hela bunten! Det vill säga, om de inte i besparingsiver redan lagt ner sjukhuset vid det laget. Säg nu inte att vinet ska vara till för representation. Politikerna ska ju representera oss, vi som valt dem, och inte har de bjudit oss på något stärkande.

1999-05-06, del 75

Återigen är jag kluven. Den här gången gäller det duschtvål och deodoranter. Är det bra eller dåligt för oss män att det på dessa produkter står ”for men”? Min teori är att män historiskt sett inte är så noga med hygien, men att kvinnor är det. Därför behöver inte kvinnor förpackningar där det står ”for women” då det faller dem naturligt att inhandla produkterna ändå, medan vi män behöver hjälp då vi vilsna står framför hyllan med tvål och dylikt. Det märkliga är då att produkterna kan vara tillverkade i Sverige och ändå står där ”for men” istället för ”för män”. Lite begåvade måste vi ändå vara för att hitta duschkrämen. Varför heter det Ladyshaver? För att kvinnor inte ska ta fel och köpa en rakapparat/rakhyvel för män? Nej, självklart inte! Återigen är det oss män det handlar om. Det är för att vi inte ska köpa en Ladyshaver och använda den. O fy, du hemiska tanke! Tänk om jag köpt en Ladyshaver och det medföljt en instruktionsbok om hur man rakar bikinilinjén. Då hade jag väl gjort det! Sedan hade jag nog blivit mobbad på badstranden. Skulle man nu vilja förbrylla oss män riktigt, så skulle man sälja duschtvål eller deodoranter i rosa förpackning med texten ”for men”, för så mycket har vi ju förstått att glada färger brukar vara för kvinnor, medan svarta och mörka förpackningar är till för oss grova dystra män. Får jag nu Nobelpriset för att ha klurat ut detta?

I dag hade jag en lång diskussion med en av läkarna på jobbet. Hon tyckte jag skulle satsa på att bli läkare. Hm... Varför? Var kan hon ha fått den uppfattningen ifrån? Hon tyckte att jag skulle delta i läkarnas undersökningar av patienterna, för att få mig en uppfattning om vad det är de letar efter. Bland annat tyckte hon att jag kunde vara med när de rektoskoperar en patient. Det är ett rörliknande instrument

som man kör upp i ändtarmen för att se om där finns någon blödningskälla (om patientens blodvärde sjunker) eller om där finns några polyper. Detta är inget jag äcklas av, utan som jag tycker är intressant rent ur medicinsk synvinkel. Dock tror jag inte någon patient skulle uppskatta om jag också stod där och gluttade på den bara baken.

Sedan frågade hon mig vilken undersökning jag skulle vara intresserad av att få vara med och se på. Vad svarade jag då? Jo, en obduktion! Det är kanske bäst att jag här säger att jag inte är en potentiell styckmördare, eller så. Jag har sett en obduktion tidigare, men det var i undervisningssyfte och visades på video. Så där slapp jag ju doftsensationen av lik i förruttelse. Obduktionen jag såg var omfattande.

Jag fick se hur man först drog ett snitt runt huvudsvålen och sedan drog skalpen över ansiktet. Sedan plockade man fram den lilla sågmaskinen och sågade upp kraniet och plockade ut hjärnan. Därefter delande man hjärnan på mitten och skivade sedan upp den med något som liknade filékniv. Här skulle man kunna se om det varit någon blödning i hjärnan.

Naturligtvis måste man ju se hur de inre organen ser ut i bröstkorgen. Först snittar man från halsgropen och ner till ljumsken. För att komma åt hjärta/lungor måste man komma förbi revbenen och bröstbenet. Man sågar upp bröstbenet och knäcker sedan loss revbenen. Sedan är det bara att plocka ut hjärta och lungor för att skära upp dem efter att först gjort en yttre besiktning. Oj, jag glömde säga att innan man gör en obduktion, så gör man en yttre besiktning av liket.

När man plockar ut magsäck/tarmar, så sitter det ihop med matstrupen också. Det var ganska äckligt att se, då tungan sitter ytterst på matstrupen och dinglar.

Det är obduktionstekniker som utför obduktionen, för att läkare sedan ska komma och titta på fynden och fastställa en dödsorsak. Därefter är det "visning" av obduktionsfyndet för den läkare som kanske befann sig på avdelningen då patienten avled och som begärde obduktion. Det är denna visning jag vill vara med på. Jag undrade över olika lungcancerförändringar[4], men det förklarade doktorn för mig i dag. Min fråga var hur frisk vävnad såg ut jämfört med cancerangripen vävnad. Det kunde tydligen variera. Jag kan inte påstå att jag blir illa berörd av obduktioner, operationer, blodprovstagning eller annat. Jag är alldeles för intresserad, ur vetenskaplig synvinkel. Är det nyfikenheten som skulle göra att jag skulle passa som läkare? Jag vet inte. Som det är nu, så är jag mycket illa berörd av patienternas sjukdomar, hur det påverkar dem, socialt, mentalt och fysiskt. Det värsta är svårt sjuka människor som är unga. Som unga räknar jag alla som är födda på tjugotalet eller senare. Riktig ångest får jag om en patient råkar vara född på femtiotalet. Just de svåra sjukdomarna och de unga patienterna, i kombination, gör att många i personalen mår dåligt. Det svåra är att vara objektiv. Man känner för mycket med de sjuka och deras anhöriga. Ändå träffar jag sällan dessa, men jag ser ju så mycket i de journalanteckningar jag skriver och jag hör så mycket från mina arbetskamrater.

1999-05-07, del 76

Får man lov att känna sig misslyckad? Nästan trettio, inget förhållande, inga barn. Trettioårskris? Nej, inte alls! Men jag känner mig ändå lite misslyckad. Detta sedan det i morgontidningen för ett par veckor sedan var tre tidigare klasskamrater från grundskolan som blivit förälder. Härom dagen hade ytterligare en blivit mamma. Och i dag var där bröllopsfoto på ännu en klasskompis. Hm, jag får väl säga att jag är sent ute i startgroparna. Öh, tror inte jag ens sett de där startgroparna. Åter till min fråga; ska man/får man känna sig misslyckad? Måste ens liv värderas efter hus, bil, fru, barn, hund och katt? Det svåra är bara att man inte har något gemensamt med de tidigare kamraterna som kört igång familjelivet. Vi lever i olika världar.

I morgon är det dags igen för att arbeta extra. Jag har sagt det tidigare, och säger det igen; jag avskyr att behöva gå in en helg och jobba även om vi får lönen upphöjt till 240 % (egentligen lönen gånger 2,4 %). Jag kan inte tycka att det uppväger ens lediga tid då jag behöver helgen för att ladda batterierna. Inte blir det precis roligare av att jag ska släpa på tunga och dammiga patientjournaler. Usch, nu blev jag nedstämd av tanken om morgondagen.

Oj, nu kom jag på något riktigt trevligt! Det är fredag! Jag kan göra en pizza! Jag kan slappa riktigt i kväll och ha det mysigt. □tt jag ska jobba i morgon får jag väl bekymra mig över då.

1999-05-08, del 77

Jag har äntligen kommit hem från arkivflytten på jobbet. Fy, vad det var jobbigt! Man skulle nästan kräva att få dubbelt kvalificerad lön. (Tjänade en tusenlapp extra i dag.) Men snyggt blev det åtminstone.

När jag kom hem så sjönk jag bara ner i soffan och slöäste *Expressen* och *PC för alla*. Tror inte jag suttit i soffan på två månader. Bästa citatet ur *Expressen*: *Le□nard□ DiCapri□får J□nas Gardell att se manlig ut*. Hm, jag håller nog med. Lille Leo blir bara äldre och äldre, men ser alltid lika barnslig ut. Den enda skådespelarprestation av Leo som jag ger klart godkänt, var då han spelade den utvecklingsstörde brodern i filmen *Gilbert Grape*. *Titanic*-filmen förstod jag aldrig. Jag har aldrig sett några monotonare skådisar, varken förr eller senare. Till och med effekterna var dåliga i *Titanic*-filmen. Men filmen var ju inte mindre gripande för det. Med åren tar jag åt mig mer och mer på ett personligt plan när människor råkar ut för olyckor och dödsfall, även om det bara är fiktion. Filmen speglade ju ändå en verklig händelse, även om 1912 kan verka ligga långt tillbaka i tiden. Nä, det är jobbigt med tragedier.

En länk som *PC för alla* rekommenderade, som jag själv inte hunnit kolla in, är den om att Pippi Långstrump[5] skulle vara Satan. Det är en amerikan som sida upp och sida ner beskriver hur Pippi skulle vara produkten av en svensk och tysk konspiration för att fylla tomrummet efter Hitler! Och sedan beskrivs med kopplingar till Bibeln Pippis agerande, då hon bl.a. talar med odjuren (apa och häst). Och så har hon ju övernaturliga krafter. Hm, den länken måste jag kolla in. *The Evil of Pippi Longstocking*.

Jag har funderat på att gå med i Svenska Kåseri-Ringen och upptäcker att *PC för alla* gett ringen åtta poäng av tio möjliga. En bra länk, alltså! Jag är med i Skriva som är något liknande. Där har vi medlemmar fått ett nytt tema att skriva om, nämligen ”En resa”. Jag tänker, och jag tänker... men vad ska jag skriva? □nnars brukar jag inte ha några problem då texter bara kommer farande ur mig så fort jag slår mig ner vid tangentbordet. Hm, jag saknar nästan tiden då man satt med papper och penna. Men att skriva på dator går betydligt fortare, och är lättare att redigera.

Jag har börjat handla mer och mer via Internet, men bara skivor och böcker. Billigare blir det bara om man beställer många produkter på en gång. □nnars äter portot upp den besparingen man gjort i och med att man avstod från att gå in i en vanlig affär. När jag sitter här vid datorn sätter jag alltid på *Texas* CD-skiva *White □n Bl□nde* som kom ut för några år sedan. Den är en utav de bättre skivorna jag har i min lilla skivsamling (300 skivor?). På måndag släpps deras nya skiva, men jag har redan förhandsbeställt den via *B□xman*, så jag får den förhoppningsvis redan i nästa vecka. I går kväll beställde jag en bok via Bokus som Tette rekommenderat, nämligen *Flodhästen i vardagsrummet* av Tommy Hellsten. Jag passade samtidigt på att beställa en bok om tarot på engelska och en bok som man rekommenderade i ett teveprogram. Boken hette *Ängeln på sjunde trappsteget: En irländsk barndom* av Frank McCourt. Böckernas ämnen kanske kan verka tunga, då *Flodhästen*-boken handlar om ett familjehem där fadern (?) är alkoholiserad och hur familjen anpassar sig efter det. Boken *Ängeln på sjunde trappsteget* ska handla om något liknande, en liten pojkes uppväxt med övergrepp, misshandel med mera. Men det sades att den berättas med sådan värme och humor att man trots eländet skrattar åt mycket i den. Jag har inte hållit i en bok på kanske ett par månader, så nu börjar läslustan riktigt gripa tag i mig igen. Hoppas böckerna lever upp till mina förväntningar.

1999-05-09, del 78

Jag vet hur man lever ”high life” så här en söndag! Jag tvättar! I tvättstugan, som jag delar med 41 andra lägenhetsinnehavare, finns ett av livets mindre mysterier. Föregående tvättare får torra sina kläder i ytterligare en timme efter jag påbörjat mitt tvättpass, men det tvättprogram som tar längst tid är klart redan efter max 47 minuter. □lltså får jag med min våta tvätt stå och vänta i tretton minuter innan jag får tillträde till torktumlare och torkrum. □lternativet är att jag väntar och påbörjar mitt pass tretton minuter senare, men då kommer någon annan och snor min tvättid då det som sagt finns 41 lägenheter och bara en tvättstuga.

Jag har aldrig varit utsatt från komplotten från femte dimensionen. Ni vet, där strumpor och andra småplagg spårlöst försvinner efter att man lagt dem i torktumlaren. Något annat jag funderade över nu då jag var nere och hängde upp tvätt var varför det mest är män som tvättar. Enda gången jag sett en kvinna i tvättstugan har berott på att hon varit änka. Här bor många muslimer och det är uteslutande män jag sett, men när jag tänker efter så är det kanske inte så konstigt. Det sker många överfall i tvättstugor med våldtäkt och annat. De äkta männen (eg. makarna) tar naturligtvis sitt ansvar och tar hand om tvätten!

Så har man ännu en vecka framför sig. En vecka då jag ska till doktor Ögonspecialist med mitt öga. Mitt

öga är nog så bra som det kan bli, och förmodligen är det sista gången jag går till ögonmottagningen. På tisdag är det dags för utvecklingssamtal med bossen. Jag är alltid lika nervös då jag aldrig vet åt vilket håll samtalet utvecklar sig. Huvudsaken är att det blir givande och leder till något konkret. På onsdag är det så dags för sommarutflykten med min avdelning. Vi ska till mina hemtrakter och där har jag inte varit på drygt tio år.

1999-05-10, del 79

Vad är det för fel på mig? Jag var hos ögonläkaren i dag för sista gången. Det tog ”bara” drygt två timmar. □lla undersökningar fick göras två gånger då jag blivit sämre med synen. Det visade sig inte bero på att min synnervsinflammation skulle blivit värre, utan att jag helt naturligt blivit mer närsynt. Glasögonen börjar bli gamla (3½ år). Efter att ha åtgärdat detta såg man att jag nu är så bra jag bara kan bli på mitt vänsteröga. Det betyder att jag inte får tillbaka full syn eller färgseende, men det har jag redan vant mig vid.

I onsdags när jag besökte neurologdoktorn så hade jag domningar i fötterna och vaderna, som kom och gick (domningarna allstå). Det har sedan förvärrats och jag har nu ingen känsel från midjan och nedåt. Det känns ungefär som om jag fått tandläkarbedövning i rumpa, ben och fötter. Därför har en läkare (arbetskamrat) där jag jobbar skrivit en akut röntgenremiss, så i morgon lär jag nog få göra en magnetröntgen av rygg och skalle. Domningarna skulle kunna bero på nervinklämning i ryggen. Skulle det visa sig bero på en inflammation i ryggraden – ja, då är det ms. Och då har det progredierat fort som tusan eftersom jag i förra veckan hos neurologläkaren fick beskedet att ms-diagnosen var liten just nu och att man inte tänkte utreda vidare. Jaha? Bara jag får en diagnos!

Jag kan inte påstå att jag varit med om något roligt i dag eftersom jag knappt hunnit jobba då jag mer varit patient.

Det är konstigt med hur datorberoende man blivit. Det första jag gör på morgonen är att starta datorn och kolla mejlen. Vad är det första jag gör efter att ha kommit hem från jobbet? Jo, jag kollar mejlen.

1999-05-11, del 80

Jag genomgick aldrig någon röntgenundersökning i dag – tyvärr. Doktorn kom på att hon var tvungen att undersöka mina reflexer och det blev inte gjort förrän jag skulle hem i eftermiddags. Men där var allt okej. Dock är det något som inte stämmer. Jag har nu ingen känsel från naveln och nedåt. Sakta men säkert stiger det alltså uppåt, dessa obehagliga domningar. I morgon måste jag försöka få en röntgen gjord, och gärna också träffa den neurologspecialist jag var hos förra veckan. Det har gått så långt så jag nu knappt kan gå. Den absolut värsta sjukdom jag kan tänka mig, är □LS. Den sjukdomen har jag alltid varit riktigt rädd för. Nu tror jag ju inte att jag har den, även om symtomen är liknande. □LS var den sjukdomen Maj Fant dog i. Det börjar med domningar i tårna som sakta men säkert stiger uppåt tills domningarna når lungorna och man slutar andas. Under tiden är man fullt klar i hjärnan. Det förloppet tar

cirka tre[6] år. Det första man inte kan göra är att gå på tå. Gissa hur många gånger om dagen jag testat att gå på tå.

I dag hade jag ett utvecklingssamtal med bossen. Det fanns inga klagomål på mig! Skönt att höra. Det hade också varit ganska skönt om någon sagt motsatsen; att jag var duktig. Fast jag fick beröm för arkivflytten i lördags – att det var bra uträknat.

I fredags blev våra löner klara. Än har jag inte fått veta vad det gav mig – och bäst är väl det, för jag misstänker att jag blir besviken. Det blir nog som vanligt inget lönelöft på 6 000 kr som jag drömmer om. Läkarsekreterare har låga löner. Det är ett kvinnodominerat arbete och det förklarar tyvärr allt. Om vi ändå bara varit apor, så militanta veganer kommit och befriat oss. Börjar jag studera och tar studielån, så förlorar jag bara 500 kr i månaden. Det var väl inte mycket? Och hur mycket har då en läkarsekreterare i lön? Tja, jag kan ju säga att ett sjukvårdsbiträde, en undersköterska och en städerska har mer betalt. Med andra ord, vi har sämst betalt inom vården. Går man till socialen så får man mer i bidrag än vad vi får ut i lön. Det som retar mig kolossalt är att en städerska – förlåt, jag menar lokalvårdare – bara jobbar sex timmar per dag och inte får damma skrivbord, tvätta fönster, torka golv (mer än en gång i veckan) eller tömma papperskorgar varje dag. Någon som gör mig ännu ”tosigare” är att de ägnar timmar varje dag åt att stå vid sjukhusaffären i smågrupper och skvallra. Jag skulle inte klara av att vara så ineffektiv som de är. Jag har tidigare jobbat (och hoppar ibland in extra) som lokalvårdare hos en privat arbetsgivare. Jag skulle skämmas om jag inte städade ordentligt eller om jag stod och snackade ett par timmar både före och eftermiddag. Och vem är det så som dammar på min arbetsplats? Jo, nattsjuksköterskan som ensam har hand om 30 patienter. Effektivt, va? Rätt person på rätt arbete till rätt lön? Verkar jag upprörd så är jag det också! Vissa städerskor gör dock mer än vad de får. De hjälper till med fiket, tömmer papperskorgarna då de är fulla, dammar med mera. Men upptäcker deras chefer det så får de några fruktansvärda utskällningar.

1999-05-12, del 81

Jag får väl fortsätta med min beskrivning av mitt sjukdomsförlopp. Det blev aldrig någon röntgen, utan min läkare har nu satt diagnosen multipel skleros på mig. Och det känner jag som en stor lättnad, för nu vet jag exakt vad som felas mig. Just nu är jag inne i ett skov av sjukdomen, alltså jag har en sjukdomsattack. Detta kommer jag att ha i cirka två tre månader, för att sedan bli bra igen. För hur länge är det ingen som vet. Inte heller vet jag hur dålig jag kommer att bli i mitt nuvarande skov – kanske jag inte kan gå över huvudtaget – för att sedan bli bra igen. Nästa onsdag ska jag träffa min läkare igen, då han ska informera mig om sjukdomen. För någon information har jag ännu inte fått. Dock påstår sköterskan att jag har en sund inställning, då jag inte ”målar fan på väggen”. Många tycker ms är en hemsk sjukdom, men det behöver det inte vara. Ett fåtal blir så sjuka så de hamnar i rullstol, men det är ju bara dem man ser. □lla med ms utan symtom ser man ju inte på samma sätt. Kanske detta är första och sista gången jag är sjuk i ms. □tt ha ms är inte samma sak som att vara sjuk i det. Men det är väl det de flesta tror.

Konstigt det här. Jag blev inte upprörd eller orolig över beskedet om ms i dag, men däremot så blev många av mina arbetskamrater det. Undrar om jag ska behöva ge dem tröst.

Jag kan skämta om ms, men tydligen vet andra inte hur de ska handskas med den typen av skämt. Hm, får nog lugna ner mig lite. Jag sa på jobbet i dag att hädanefter kommer jag att skylla allt på ms som blir fel eller om jag inte känner för att göra någon särskild arbetsuppgift. Kanske är det dumt att skämta om något som kan visa sig vara väldigt allvarligt, men man ska ju inte ta ut något i förväg. Jag ska ju leva som vanligt, och det innebär ju att jag ska komma med plumpa skämt vart femte minut.

1999-05-13, del 82

Jag har i dag haft en lugn och skön dag hemma hos lilla mor. Det är inte ofta jag är där, men jag blir alltid lika ompysslad då jag kommer. Vi pratar dagligen i telefon men vi har ändå så mycket att prata om. Jag tror hon är mitt bästa ”idéplank”. Snart är det morsdag. Ett bra sätt att visa sin uppskattning. Någon present brukar jag aldrig köpa – hon uppskattar inte det – då det blir för kommersiellt.

I morgon är det dags igen för en stackars ynka arbetsdag innan det är helg igen. Hoppas bara jag kan gå i morgon då jag blivit sämre i benen. Nu börjar det sätta sig i händerna också, men jag hoppas jag ändå kan fortsätta skriva här i min dagbok. Annars får ni ha förståelse om ni skulle känna er besvikna över att inget nytt kommer här.

Jag märker själv att det börjar bli lite mycket ”ms-prat” här av mig. Jag vet också att det kan vara påfrestande för många att behöva läsa, så därför skriver jag inget mer om det, såvida inget nytt skulle dyka upp i frågan. Och jag är fortfarande lika glad över alla ”krya på dig”-hälsningar. Därför vill jag också här återigen säga ett stort TACK!

1999-05-14, del 83

Jag kan tyvärr inte låta bli att fortsätta prata om ms. Just nu cirkulerar ju allting kring det för mig.

Inte trodde jag väl att jag skulle bli så uttröttad, eller få så mycket besvär av att ha ett skov. Domningarna har jag i dag haft i stort sett hela kroppen förutom i armar (men i händerna) och huvud. Eftersom jag ingenting känt i benen och fötterna, så har jag spänt mig när jag gått då jag varit osäker hur jag satt ner fötterna. Utomhus är nästan kört, då jag inte känner om jag skulle trampa fel. Inomhus lite bättre men väldigt trött. På jobbet i dag blev jag förbipasserad av patienter med rollatorer. Fartdårar!

Drygt halva dagen kunde jag vara på jobbet innan jag tvingades hem av trötthet och smärta. Men det är inte bara för mig att hoppa på en buss och åka hem, utan jag måste bli både hämtad och lämnad. Jag sprang på en kurator som jag kommer att ha kontakt med fr.o.m. nästa veckn, och hon uttryckte sin stora förvåning över att jag jobbade, och inte var sjukskriven. Max två timmar om dagen brukade en ms-sjuk patient jobba enligt henne. Skönt att veta att jag inte ska känna något tvång över att behöva jobba och vara dålig. Stress och oro påverkar ju sjukdomen negativt. Något jag också ser fram emot är

sjukgymnastik. Jag känner att det är något jag behöver. Tyvärr är sjukdomen också väldigt förrädisk, för plötsligt så kan jag ju få ett annat symptom än det jag har just nu. Som sagt så är jag mitt i ett skov, och än har jag inte sett slutet av försämringen. Det värsta är att det dröjer ytterligare nästan en vecka innan jag får information om sjukdomen av en läkare. Under tiden har jag, på gott och ont, själv tagit reda på lite genom Internet. Den första hemsidan[7] jag stötte på var också förmodligen den bästa. Här får man lätt och enkelt veta allt som man vill (eller inte vill) veta om ms. Rekommenderas! Framför allt rekommenderar jag den för mina arbetskamrater som bör veta lite mer. Många sätter ju likhetstecken mellan ms och rullstol, men vet egentligen inget om sjukdomen i sig.

Dagen började inte bra för mig. Någon ringde och väckte mig kl. 05.08 i morse. Varför säger ingen något i andra ändan av luren även om de ringt fel? Ohyfs!

1999-05-15, del 84

Jag har gjort något i dag som jag sagt ”över min livlösa lekamen” om. Jag har införskaffat en mobiltelefon. En läcker grön färg som enligt kartongen är guld och silver. Nu är det inte så att jag kommer att gå runt på stan med telefonen intryckt i örat, eller sittandes på bussen med telefonen ringande, utan jag har den som en reservtelefon då det är något jag ibland saknat. Ja, alltså, om jag inte är hemma då. Ibland tycker jag att det kan vara bra med mobiltelefon då jag är ute sena kvällar och då jag inte själv äger någon bil. För att tro att man kan hitta någon telefonkiosk kan man ju bara glömma. Och ännu mindre en som fungerar. Men jag är fortfarande skeptisk mot mobiltelefoner... Ogräset i telefonträdgården!

Den vårdcentral jag tillhör har åter flyttat in i sina gamla lokaler sedan där blivit totalrenoverat. I dag hade de öppet hus under två timmar och naturligtvis så skulle jag dit. Jag har ju kamrater som jobbar där! Jättefint hade där blivit. Eftersom jag nu hade lite kontakter så fick jag en privat guidad tur och fick se sådant som ingen annan fick se. Jag fick bl.a. se min distriktsläkares rum och hans undersökningsrum. Men det var nog fel rum vi gick in i då britsen var en gynstol. Annars tror jag att jag var den yngste som besökte vårdcentralen i dag. I övrigt var där nämligen nästan uteslutande pensionärer. Förmodligen hade de blivit ditlockade med löftet om gratis kaffe och tårta. För det var i det rummet man hittade dem.

Och så när jag plötsligt går där så får jag syn på några böcker som ligger i väntrummet. Å, tänkte jag. De har god litteratur också? Så trevligt. De hade nämligen tre Emma-böcker, med bl.a. Emma går till doktorn. Alla vet väl att det är min nätkompis Gunilla Wolde som skrivet och illustrerat dessa böcker?

Om jag skulle gå en runda och titta på min nya fina telefon... För naturligtvis så är det färgen som drar. Hade de bara haft svarta telefoner hade jag förmodligen vänt i dörren... Fåfång....

1999-05-16, del 85

Jag är lite sämre i dag, tror jag. Det är det som är så svårt; Att avgöra om det skett någon förändring.

Naturligtvis så pratar jag om mina symtom under pågående ms-skov. Mina domningar (känns som tandläkarbedövning) är de samma som innan. Men de känns annorlunda. Stelare. Kallare. Trögare. Obehagligare. Det svåra är att försöka mota panikångesten som då vill komma till.

Nej, jag är inte ledsen, arg eller förtvivlad över min ms-diagnos. Jag har inte varit det, men vet heller inte om jag kommer att bli det. Visar det sig vara en svår ms (vilket inte märks på kanske något år) så blir jag helt klart förtvivlad. Att jag tar det så lugnt och verkar oberörd, är inte som någon uttryckte det ”du inser inte vidden av det”, utan jag har redan varit i skärselden. Det var jag i januari/februari/mars när jag hade min synnervsinflammation. Då inbillade jag mig allt möjligt, men nu är jag lugn. Och faktiskt glad åt att ha fått en diagnos för alla mina besvär. Det var en lättnad. Ska vi prata ännu mer om sjukdomar, så har jag ju de senaste tio åren blivit akut opererad för tumör, haft perikardit (vätska i hjärtsäcken), haft vattkoppor som krävt sjukhusvård, blivit akut opererad för gallstenar. Detta har varit tillräckligt traumatiskt. Den enda skräck jag har är sjukhusvistelser. Det känns förnedrande att inte ha kontroll över sig själv och ovissheten är hemsk när vårdpersonalen håller tyst om ens sjukdom, men man ser på dem att där är något de inte får säga.

Så varför ska jag ta ut en massa elände och oroa mig när jag inte vet hur min ms utvecklar sig? Det besvärliga är tröttheten, kampen att orka, ovissheten. Men det är inte värre än att jag kan skämta om eländet. Självironi är min form av humor.

I dag har jag haft vilodag. Det kunde behövas efter allt gående i går. Kanske är det därför jag har en annan känslupplevelse av mina ben i dag? Fördel med ms: Jag ska undvika fysisk ansträngning och jag förbrukar mer energi eftersom jag får anstränga mig mer för att röra på mig. Annars finns det väl ingen fördel. Hur det känns att röra på sig? Som om man sprungit ett maratonlopp, men utan att svettas eller få upp pulsen. Hur jag nu kan veta det, då jag aldrig varit med i ett maratonlopp.

1999-05-17, del 86

Jag har i dag försökt få tag på både sjukgymnast och kurator. Utan resultat. För att kunna gå ute så skulle jag nog behöva en eller två kryckor. Eftersom jag inte känner hur jag går belastar jag fel och jag vet inte om jag trampar snett och då tappar balansen. Dessutom behöver jag någon hjälp till att ta mig till jobbet om dagarna. Jag klarar inte riktigt att gå till busshållplatsen. Som det är nu så får lilla mor så vackert köra mig till och från jobbet. I morgon blir det problem. Hur ska jag ta mig hem? På eget bevåg jobbar jag bara halvtid då jag blir fort uttröttad och får ont. Hemma sover jag sedan på eftermiddagen och känner mig hjälpt av det. Jag får inte tag på min läkare förrän på onsdag, så jag hoppas han kan sjukskriva mig halvtid i efterhand. Jag tycker det är urdåligt med min sjukhuskontakt. Felet är att jag jobbar på den klinik där jag också är patient. Därför bokas det inga tider till mig, utan jag får träffa ”någon” när det finns tillfälle. Kurators- och sjukgymnastkontakten får jag själv ta. Utan remiss. Man har satt en diagnos på mig som man inte får göra i ett så här tidigt skede. Det finns inte ens nämnt i min journal att jag har ms. Hur kan jag veta det? Jo, jag har ju t.o.m. fått skriva min patientjournal själv. Jag har inte genomgått några undersökningar som bekräftar diagnosen heller. Nu vet jag att min läkare kan se symtomen och göra en korrekt bedömning enbart av det. Jag har inte blivit sjukskriven, men det hade behövts. Inget skyddande nät alls! Jag hänger lite löst i luften. Alla har synpunkter och förslag på jobbet om hur jag ska gå tillväga. Jag vill gå den rätta vägen och slippa ”korridorkonsulter”. Av någon anledning börjar jag bli

arg över allt detta. Förmodligen för att tiden går och inget händer.

Det var verkligen jobbigt på arbetet i dag. När jag gick vid lunchtid var jag inte klar med det som jag i vanliga fall är klar med innan kl. 09 på förmiddagen. Alla tycker *så* synd om mig och säger att jag ska ta det lugnt, inte stressa och gå hem med mig och vila. I samma andetag skriker de åt mig för att jag inte hinner eller kan jobba som vanligt. Inte blir det bättre av att min utlovade hjälp och stöttning av en extrasekreterare blivit indragen. Jag får istället sitta och ringa runt till alla mina kollegor i huset och försöka "sälja" en del av mina arbetsuppgifter. Som om de skulle hinna ta mitt också! I dag märkte jag också att jag förlorat finmotoriken i fingrarna när jag skriver. Därför har också min dagbokstext tagit längre tid att skriva än vanligt. Jag känner inte vart jag sätter fingrarna på tangentbordet, utan missar hela tiden. Jag kan sammanfatta min arbetssituation så här just nu: På 50 % ska jag jobba 150 % men klarar i praktiken bara ungefär 10 %.

Nä, i dag är jag inte med i positiva klubben. Kan inte komma på något utan att gnälla. Bara att inse att jag nu är en sur och vresig gammal gubbe! Om man skulle ansöka om medlemskap i PRO. De tar säkert gärna med mig om jag stöttar förslaget "pensionärer först i alla köer".

1999-05-18, del 87

Himmelriket! Jag fick min efterlängtade krycka i dag! Tänka att man blir glad över något så banalt? Först fick jag prova två kryckor, men det verkade för svårt. Så istället går jag nu med en krycka på höger sida. I går kväll och i dag har jag faktiskt känt mig riktigt bra. Egentligen hade jag nog kunnat gå utan krycka, men jag vågar öka på takten nu när jag känner mig mindre svajig i gången. Innan när jag bara gick och hasade fötterna efter mig på jobbet sa ingen någonting. De tänkte väl att jag av lathet gick och sölade. I dag när jag kom gående med kryckan blev många bestörta när jag på deras frågor förklarade orsaken. En läkare och en sjukgymnast blev riktigt tagna, lite chockade, när jag sa att jag fått ms. Det blir väl så när det är någon man känner som drabbas. Läkaren är känd för sin känslolöshet, men han var i dag så omtänksam så att han till och med klappade mig uppmuntrande på axeln. De flesta har tydligen sina goda sidor också.

Sur blev jag när jag gick över övergångsstället i dag. En bil ökade farten när han såg att jag kom gående med krycka på övergångsstället. Det var knappt jag hann över.

I tidningen i dag såg jag en dödsannons på en bekant[8]. Jag visste inte att hon avlidit. Tydligen har det gått väldigt fort eftersom jag i höstas gick på en kurs ihop med henne. Då verkade allt bra.

1999-05-19, del 88

Jag har börjat få problem. På jobbet kommer kamraterna fram och diskuterar saker med mig som jag (mitt pucko) inte kan begripa hur de kan känna till. Efter att jag en stund varit allmänt förvirrad och sett

ut som ett ålaho (skånska för ålhuvud och är en smädelse) inser jag plötsligt att de läst min dagbok. Inte tänker jag på att andra läser det jag skriver? Vilket ju faktiskt är meningen. Ett annat problem har också blivit att jag inte har något att säga till mina kompisar. Det mesta har jag ju redan sagt här. Säger jag ”Jag köpte en mobiltelefon i lördags”, får jag till svar ”Ja, du skrev det i din dagbok”. Det konstiga är att när jag frågar någon om de läser min dagbok så får jag oftast ett nekande svar. Fast egentligen gör de det. Kanske anser de att det är något fult? Som när man frågar ”Har du sett någon porrfilm?” så nekar 99 % av de tillfrågade. Den sista procenten var huvudrollsinnehavaren, typ.

Jag har fått mindre problem. I dag fick jag en bättre krycka. Och så fick jag träffa farbror doktorn igen. Diagnosen ms, som han kastade ur sig i förbifarten ute i korridoren i förra veckan, står kvar. Men nu har han ändrat sig och tycker att jag ska göra en röntgen av huvud och ryggrad. Detta är viktigt om jag i framtiden skulle få ännu ett skov. Då kan man se om pålagringarna ökat, om sjukdomen förvärrats. Men han tror ändå att detta är mitt livs enda skov och att jag aldrig mer kommer att få besvär. Vilket man egentligen inte vet i dagsläget. Dessutom trodde han i dag att mitt skov var på tillbakagång eftersom jag går bättre än för bara ett par dagar sedan. Man kan ju alltid hoppas. Och så sjukskrev han mig en månad framåt. Jag fick själv välja om det skulle bli hel eller halv sjukskrivning, och jag valde halv. Vilket jag dagligen kommer att få ångra bittert. På mitt jobb finns det ingen sjukdomsinsikt eller förståelse. Visst, de tycker synd om mig – men Gud nåde mig om jag inte jobbar lika fort som tidigare och dessutom hinner med min 150-procentstjänst på min halvtid! Vad göra? Hade det inte varit för att jag själv vill jobba lite och komma ut och träffa folk, så hade det varit mer önskvärt (från andra) att jag inte överhuvudtaget visade mig på jobbet. Som sagt... ingen förståelse. Och ingen vettig människa på jobbet att diskutera detta med. Skulle bara vilja ge dem ett hårt slag över nacken med min krycka. Men den får jag vara rädd om. Kryckan ägs av kommunen.

Jag tror att jag har en septemberpersonlighet. Detta kom jag på helt utan anledning. Jag gillar hösten (hög klar luft, klarblå himmel, solen lyser, trädens gula bladverk) men det är inte enbart på det jag grundar min observation. Det är mer detta lite bitterljuva då man fortfarande kommer ihåg sommaren med värmen och alla glada minnen. Lite nostalgi... För sådan är jag nog; jag kommer gärna ihåg ”den gamla goda tiden”. Mörkret börjar också dominera under september, och jag har nog en liten (ha!) svart ådra (finskt arv?) av mörkhet och dysterhet i sinnet. Men på höstarna känner jag också någon sorts befrielse och eufori, som många andra brukar uppleva på våren. Någon sorts hoppfullhet? För jag ser framåt också, planerar, fantiserar, drömmer... Och helt plötsligt här så kommer jag tänka på tarotkortet Eremiten. Om ingen känner till det, så är det ett av spåkortet i tarot som beskriver ens personlighet som att man är en sökare som självmant lämnat det sociala livet för att i sin ensamhet få tid till att fundera och lära känna sig själv och världen. En sökare ska se bakåt i tiden och använda de erfarenheter man samlat på sig utan att för den delen fastna i det förgångna. Men mest ska man se framåt och använda de kunskaper man redan har. Jo, jag tror nog att jag är en eremit. Så till den milda grad att jag ibland kan tänka mig att gå i kloster som munk. Jo, faktiskt! Problemet är att jag är alldeles för materialistisk och inte har den ”rätta” (?) tron. Som en sann eremit får jag väl bosätta mig på någon ödslig bergstopp dit folk vallfärdar för att få ställa frågor till ”mannen med stor visdom”. För det är väl så man betraktas – som vis – om man drar sig undan och inte yttrar sig? Tala är silver, tiga är guld. Ingen upptäcker hurdan man är förrän man yttrar sig. Visst talar våra politiker alldeles för mycket?

1999-05-20, del 89

Jag fick en märklig tidning med posten i dag. Adresserad hem till mig. Och heter Ruotsin suomalainen. Och vad ska det betyda? Finlandssvensken eller nåt? För helt uppenbart är hela tidningen på utrikiska. Finska alltså. Till mitt försvar kan jag bara säga: ”En ymmärrä!”[9]. Ändå kunde jag inte låta bli att läsa tidningen och jag tror nog jag lärde mig ett nytt ord från finskan i dag. YK, kan det vara det samma som FN? Wow! Aha! Jag har nu lärt mig finska! Nä, ska sanningen fram så kan jag säkert cirka tio ord utantill. Vad jag nu har för glädje av det? Men ge mig en text på finska och jag kan läsa den högt med rätt uttal. Utan att begripa något av innehållet. Hade det funnits finskakurser här i närheten så hade jag nappat direkt. Jag ser också att det skulle behövas fler inom sjukvården som kan finska. De som kom hit som finska krigsbarn under andra världskriget (min far t.ex.) börjar nu bli gamla och sjuka. De som var lite större då de kom hit brukar glömma svenskan när de blir senildementa.

Jag har en parlör i finska som jag ibland brukar kika i. Och förundras. Man kan där lära sig hur man stämmer träff på finska (men jag skriver det bara på svenska):

- Får det lov att vara en cigarett? (Fin raggingsreplik, va?)
- Väntar ni på någon?
- Är ni upptagen ikväll?
- Ska vi ta en tur med bilen?
- Ja, gärna. (Enda svarsalternativet)
- Får jag följa er hem?
- Har ni egen våning?
- Bor ni ensam?

Good luck! Eftersom man inte kan flytande finska så får man hoppas att man bara får jakande svar. Sedan kan man också fråga om man vill gå på bio. Då kan man välja mellan att se en ny finsk film eller en gammal amerikansk film.

Men frågan kvarstår; Varför fick jag denna tidning adresserad hem till mig? I och för sig så har jag ett finskt efternamn (och då menar jag inte Nilsson, jag har ett efternamn till). Det som retar mig mest är att där finns ett horoskop som jag begriper ”nada” av.

Jag har inte fått post på drygt två veckor (förutom alla mejl) och är därför så uppspelt över dagens skörd. VHS hade också skickat bekräftelse på att jag skickat in mina handlingar för högskolestudier i höst. Vet fortfarande inte om jag vill läsa i höst eller vänta till nästkommande höst istället då jag hunnit komplettera lite ämnen och kan söka det jag *verkligt* vill läsa. Jag vet ju heller inte om jag har betyg så det räcker för att komma in på högskolan. I dag är konkurrensen stenhård. Och jag har bara i genomsnitt 4,08 i betyg[10].

Äsch, det löser sig, sa kärringen och sket i vasken. Jag ska inte måla fan på väggen. Ibland löser sig ju problemen av sig självt.

1999-05-21, del 90

I brist på annat kan ni ju se på en bild som togs av mig för, öh, 22 år sedan? Jag kunde inte låta bli att lägga ut den här, då jag precis hittade katalogen. Jo, det var på en katalog för hobbiesaker där jag fick agera fotomodell. Första och sista gången jag fick det erbjudandet. Och vem på bilden är jag? Jo, om jag säger att jag försvarar de finska färgerna, så förstår ni säkert.

Hm, vad brukar jag mer skriva när jag inte kommer på något intressant från dagens erfarenheter. Jo, jag skriver grodor hämtade från patientjournaler! Här följer några:

- Far hade astma samt en syster.
- Cor: Regelbunden rytm med oregelbunden rytm. (*Cor är förkortning av corpus som betyder hjärta, uttalas kår*)
- Patienten fick ont och böjde på bordet.
- Under vårdtiden försökte man mata och dricka henne.
- Söker för bulor på halsbandet.
- Tidigare sjukdom: Opererad för utomkvedsäktenskap.
- Har varit inne för undersökning av huvudet nu och man fann ingenting där.
- Far och mor arbetar på samma pizza.
- Patienten har en mandolinstor prostata.
- Huvudvärk i form av sveda i halsen och i munnen.
- Har huvudvärk i huvudet.
- I morse hittat sig själv liggande på golvet. Inte visste vad har hänt.
- Tre inre hemorrojder vid kl. 12- och 1-tiden.
- Oklart hur många njurar patienten har.
- Avföringen är hög.
- Detta var de patienterna som blivit liggande på mitt skrivbord.

Själv skrev jag tidigare i veckan: Näsblod från benet.

1999-05-22, del 91

Jag tycker det är lite märkligt med leveranstiderna hos de företag på nätet som säljer skivor och böcker. I vanliga fall kommer det man beställt inom en vecka, men än så länge har det gått två veckor och jag har inget tålamod. Jag har fått mejl där man låtit meddela att det kan dröja rätt länge innan leverans kan ske. Tråkigt, då jag vet att det jag beställt finns tillgängligt inne i stadens affärer. Men tyvärr har jag ingen möjlighet att ta mig in dit nu när jag går med krycka och blir trött väldigt fort. Helt plötsligt har jag upptäckt hur dåligt det är med gågator i en stad där man inte får köra med bil fram till affärens ingång.

I dag blev jag riktigt förbannad igen när jag var nere i tvättstugan. Tydligen tyckte inte den som påbörjade sitt tvättpass efter mig att där var tillräckligt städat. Vad hade puckot då gjort? Jo, tagit alla kvastar och slängt dem huller om buller innanför dörren så jag knappt kunde komma in och ta min tvätt. Att försöka gå med en krycka över detta var inte lätt och jag tänkte att om man kan bete sig så infantilt, så kan man gott själv städa och ta upp kvastarna från golvet. Om man nu var så missnöjd, så finns det väl andra sätt att framföra det på? Dessutom så var där ju faktiskt städat. Konstigt att tvättstugorna ska vara källa till motsättningar i hyreshus.

Jag har i dag haft lilla mor på besök och det händer inte allt för ofta. När hon var här råkade jag slå på teven och lika fascinerade fastnade vi framför en gammal tysk långfilm på en tysk tevekanal. Jag har aldrig lärt mig tyska och förstod inte mycket. Men filmen var väldigt fängslande ändå. Plötsligt brast personerna ut i sång i filmen och rätt som det var kunde det dyka upp en ny person som började jodla. Begrep som sagt inget, men komiskt var det. Kan inte begripa hur man plötsligt brister ut i sång i en film och att musik börjar spela utan skymten av någon musiker.

1999-05-24, del 92

Jag känner i dag det stora vemodet. Jag kan inte förklara riktigt vad det innebär för min del eller varför jag känner så. Just nu är jag så trött på datorn att jag skulle kunna slänga den i väggen. Kanske jag levtt för mycket med min dator i år? Detta med en hemsida är något som får mig att känna mig kluven.

Anledningen till att jag gick en html-kurs var för att jag ville lära mig något nytt, inte för att göra en egen personlig hemsida. I princip var jag emot hemsidor som skrek ”här är jag och jag har ett ego utan dess like”. Och här sitter jag själv med en sådan. Men så hände något som fick mig att ändra uppfattning. Jag upptäckte att det fanns dagböcker att läsa på nätet. Och som var bra! Tidigare när jag såg en personlig hemsida vände jag nästan genast då det kunde stå typ ”senast uppdaterad 970104” eller nåt. Där hände inget på dessa sidor, utan där kunde vara en bild på några glin och någon text om att personerna i fråga gillade ostbågar. Ingen förklaring till varför, och detta gav inte mig – läsaren – något att intressera mig för. Med dagböckerna upptäckte jag att man kunde ge liv och djup till sin hemsida. Det gick att engagera besökarna. Det var då jag började skriva dagbok – för att ge liv åt en hemsida som jag annars aldrig hade skapat. Men som jag känner det i dag så skulle jag kunna göra som Annica skrev häromdagen i sin dagbok – att hon också ibland hade tankar på att plocka ner sin hemsida och avregistrera sin domän. Även om man fått ett rikare liv via nätet och alla de människor man stöter på där (som man annars aldrig kommit i kontakt med), så har det tagit stort anspråk på ens ”i verkliga livet” sociala liv. Åtminstone känner jag så. Och vad har detta med mitt vemod att göra? Tja, förmodligen ingenting, men just nu är jag så trött bara. Jag kommer att fortsätta skriva dagbok här, men i övrigt vet jag inte hur mycket jag kommer att sitta framför datorn. Jag tror jag behöver en liten brejk för att hinna med allting annat också. Vemodet kanske kommer sig av att jag känner mig splittrad? Att jag inte ägnar tillräckligt mycket tid åt mig själv och mina nära och kära?

Min vän Gisela i Honduras är på hemväg och kommer hem om ett par månader. Hon har i ett år arbetat där som biståndsarbetare och är utbildad sjukgymnast. Men så kom orkanen Mitch och ingenting blev sig likt. Honduras är ett av världens mest korrupta länder. Vi har pumpat in massor av biståndspengar i det landet, men tro för allt i världen inte att pengarna når fram till folket i landet. Nu kanske man kan få träffa

Gisela? Vi har skrivit kanske, tja en 2-300 mejl till varandra under detta år men har aldrig träffats. Hon är en arbetskollegas dotter. Hon skrev till mig nu och sa att hon var på väg hem för att finna sina framtida barns far[11].

I går var jag hembjuden till gudmor, eller ”gammelmoster” som vi kallar henne. Hon är lilla mors storasyster, varav uttrycket ”gammel-”. Min mors lillasyster kallas för ”lillmoster”. Ett enkelt sätt att skilja på dem! Fast det är klart, de har ju förnamn också som skiljer dem åt. I vilket fall som helst så har jag nu fått prova på älgkött. Gott! Och så har jag fått en ny favoritlikör, nämligen Pisang ambon. Den är faktiskt inte så slisktigt söt som andra likörer kan vara. Fast färgen är giftig, till utseendet alltså. Häxbrygdsgrön. Moster har precis flyttat in i sin lägenhet men har aldrig bott där då hon skaffat fästman. Nu ska hon säga upp den (lägenheten alltså) och föreslog att jag kunde ta över den. Ja tack, gärna! Då skulle jag bo mitt emot sjukhuset där jag jobbar och det har jag väntat på i åratal att få. Men ett problem är hyran. Det är rätt magstarkt att gå från 3 000 kr till 4 700 kr i månaden. Men där är så många fördelar med hennes lägenhet. Det är en trea och det skulle jag önska så jag fick ett bibliotek/datorrum. Sedan var där hiss som gick till markplan. Som det är nu så bor jag (trångbott) i en tvåa med en hiss man bara kan nå efter att först ha gått upp en halvtrappa. Skulle nu min sjukdom progrediera (peppar, peppar, ta i trä – för det önskar jag inte) så blir jag väldigt beroende av hiss. Och hur skönt skulle det inte vara att slippa dessa jä*la bussar som jag avskytt i hela mitt liv! Men frågan kvarstår om jag har råd? Vad kan jag försaka och dra in på? Kan jag ens det?

När jag var hos moster i går kväll så fick jag ett intyg utfärdat för över femtio år sedan. Det var direkt efter andra världskriget som Finland utfärdade intyg och skickade till de människor som här i Sverige tagit emot finska krigsbarn. Ett tack, med andra ord. Ett sammanträffande är att min mormor tagit hand om min farbror under kriget. Min far hamnade någon mil längre bort, men jag tror de träffades någon gång som barn ändå. Skillnaden blev sedan att min farbror fick komma hem till Finland igen, medan min far blev kvar. När min mormor dog för drygt tio år sedan, så råkade det intyget hon fått gällande min farbror, hamna hos min moster. Nu när hon hade flyttat in i lägenheten, hade hon hittat det och tyckte att om någon skulle ha det intyget, så var det jag. Visst är det konstigt med finska krigsbarn? Så många blev kvar här. Än i dag sitter spåren kvar i dem från kriget. De har aldrig kommit över det, hur små de än var då de kom hit. Ännu konstigare är det att man skickade hit en hel nations barn till oss. Har det hänt förr eller senare i vår världshistoria? Skulle vi kunna tänka oss att göra om samma sak? Hoppas att ingen ska behöva ställas inför det valet.

1999-05-25, del 93

Jag hade inte tänkt skriva i dag. I går skrev jag om mitt vemod och hur jag ville slänga ut datorn. Lite bättre känns det väl i dag, men ett annat problem har uppstått. Jag har blivit sämre i mina händer och kan knappt skriva. Jobbet var ett helsike i dag. Där är jag *tvungen* att skriva oavsett om jag klarar det eller ej. Och det måste gå undan. I morgon ska jag träffa doktorn igen. Det enda vi kan konstatera är att jag inomhus kan slänga kryckan då det blivit lite bättre i mina ben. Men det har försämrats i mina händer. Jag har kraften kvar men inte känslan eller finmotoriken. Jag ska försöka uthärda jobbet denna och nästa vecka också innan jag går på semester. Fördelen med min semester[12] är att jag samtidigt är sjukskriven och på det sättet får både semesterersättning och sjuklön. Det kommer att göra mig RIIIIK! Bwahahaha (demoniskt skratt)! Vem sa att jag var negativ?

I morgon är det den 26 igen. Det har varnats för att ett nytt CIH-virus kommer att härja. Om det är sant eller en skröna lär väl visa sig i morgon. Ja, inte kommer jag att starta datorn i morgon! Då får man väl säga att jag har tur som har dator på jobbet med både Internet och mejl. Och att jag fick det installerat i dag. Men varför tog det en och en halv timme för IT-funktionen? Och jag som är så beroende av datorn på jobbet.

I dag tog jag bort min ICQ. Tror nog att jag överlever utan ICQ. Jag är ju anträffbar på så många sätt. Bara för att jag är mer anträffbar så innebär det inte att fler människor hör av sig. Förstår fortfarande inte på mig att man går runt på stan med mobiltelefon i örat. Att ha en mobiltelefon är en sak, men sättet de används på? Där kan man ha synpunkter. Jag har synpunkter.

1999-05-26 (onsdag)

Jag skrev inget denna dagen av två anledningar;

- 1) Så innerligt trött på datorn just nu, och
- 2) så vågade jag inte sätta på datorn pga virusvarning.

Jonas

1999-05-27, del 94

Jag höll på att få en smärre hjärnblödning i dag när jag kollade in min hemsida på min dator på jobbet. Denna sida är inte grön utan turkos på jobbet. *urk* Den klarar väl inte av så många färger, förmodar jag. Ett annat "problem" är att min dator här hemma har en bildskärm som är 17" istället för det mer normala 15". Och så har jag Internet Explorer 4,0. Detta har gjort att jag sett min hemsida på ett helt annat sätt än många av er andra. På jobbet såg jag genast att det fanns "hissar" i nästan alla ramar (frames) till min hemsida. Så där sprack min sköna vila från datorn nu ett par dagar. Naturligtvis kände jag mig bara tvungen till att rätta till alla skönhetsmissarna. Fram med min gamla dator, och så ändra alla källkoderna. Det var inte så svårt och det tog inte så lång tid. När jag ändå var igång så passade jag på att göra min hemsida uthärdlig både för Explorer 3,0 och 4.0 samt Netscape 3.01 och 4.01. Hoppas det lyckades.

Även om jag nu rättat till detta så tror jag aldrig att jag får en efterlängtd Tiger-länk[13] för mina ansträngningar med html-koderna. För vissa sidor har inte gått att se i Netscape hur jag än gjort, utan jag har fått ta vissa av mina filer och kört dem igenom Netscape Composer, och voilà – så har sidorna syns. Synd, för hur effektivt det än varit, så har källkodningen blivit förskräcklig.

Sex arbetsdagar kvar, sedan semester. Ingen har väl undgått att jag påbörjat min nedräkning? Jag nämnde i förgår att jag skulle ha både semesterersättning och sjuklön samtidigt. Många har reagerat över detta. Men detta är Försäkringskassans egna regler. Alternativet är att jag jobbar hela året ut utan någon semester alls, och det orkar jag inte även om jag då är halvt sjukskriven. Någon hel sjukskrivning är inte

på tal, eftersom mina symtom är på tillbakagång. Och jag vill inte bryta min sjukskrivning bara för att få semester. Än är jag ju inte frisk. I går var jag och träffade min läkare igen. I en minut fick jag träffa honom och berätta om hur jag upplevde mina symtom. Han är helt övertygad om att jag är helt återställd om 2-3 månader. Det han oroar sig för mest, är om jag säkert inte är orolig eller besviken över att inte ha fått någon behandling. Nej, varför skulle jag vara det? Det finns ju ingen behandling i nuläget och varför oroa sig för något man ändå inte har kontroll över? Visst har jag sjukdomsinsikt även om jag verkar gladare än vad många klarar av att se. Eftersom jag går med krycka ibland får jag ofta frågan om jag skadat foten. Nej, jag har fått ms svarar jag då ärligt och uppriktigt. Tydligen är det inte ett bra svar då folk står som handfallna och bara gapar. Många förväntar sig tydligen också att jag då ska bryta ihop och snyftande förklara mitt liv som över. Ha! *fnys* Jo, jag har sjukdomsinsikt, men tydligen har inte andra det då de framför sig i sitt sinne ser rullstolar, död och elände. En sak i taget, säger jag.

Jag var och klippte mig i dag. När frisörskan frågade hur jag tyckte hon klippt så kunde jag inte svara på det då jag blev bländad av min egen flint. Jag tunnhårig? Märkligt att hur lite hår jag än har på huvudet så lyckas allting hamna i munnen när man blir klippt.

Nätterna igenom har jag radion på. Det har jag haft sedan jag var tretton år. Varför vet jag inte riktigt, men det är ganska mysigt när man vaknar på natten och hör lite musik. Undermedvetet går musiken också in i huvudet på en när man sover, för när jag vaknar kan där finnas en låt i huvudet som satt sig ordentligt och som sedan förföljer en hela dagen. I dag var det "Mama Mia" med □BB□ Teens[14] som förföljt mig. Inte för att det är så lätt att undgå den låten annars heller. Konstigt att vakna en morgon och kunna texten till låten. Den har jag aldrig kunnat.

Morsdag på söndag. Men jag ska fira den redan på lördag. Funderar alltid på vad man ska ha med sig och ge, när man varje år får höra "nä, inte ska jag ha något – och hör sen!" Men det brukar alltid bli en bok, för det vet jag uppskattas mer än en blomma. Och sedan kan jag ju få låna boken och läsa den. Två flugor på smällen, eller vad det heter!

1999-05-28, del 95

Jag ska nu bara jobba 20 timmar till innan semester. Hoppas vädret håller i sig. Det är 20-25 grader varmt om dagarna, solen skiner. Syrenerna blommar för fullt, rapsfälten lyser gula, maskrosorna är nästan avblommade nu en första gång. Träden har gått över i en mörkare grön nyans och man ser så mycket mera hud på alla människor. Jo, sommaren har kommit.

Vet inte mer vad jag ska säga idag. □llt går i sin vanliga takt och det är så skönt att det är fredag. Det var väldigt stressigt på jobbet i dag, och stress är det sista jag behöver. Kanske jag ska ta tillfället i akt och berätta lite om mitt jobb? Varje torsdag ska man skriva anteckningar om patienterna, om vad som hänt under veckan. Detta ska vara max två rader i journalen men brukar bli halva □4-sidor av dravel. Min ersättare i går eftermiddag hade inte hunnit skriva detta, så detta skulle jag göra före kl. 09 i dag. Hur glad blev jag när jag upptäcker att två läkare dikterat på samma patienter? Jag med mina "slowmotion"-händer fick kämpa tappert, men det gick. Något annat märkligt var att gårdagens överbeläggning (105 %) av patienter i dag plötsligt var en underbeläggning (65 %). Fast är det så konstigt? På en vårdavdelning arbetas det dygnet runt, och jag är där bara fyra timmar om dagen. När så många patienter gått hem, så

ökar min arbetsbelastning något enormt. Pressen på mig uppstår då på följande sätt:

- Läkarna blir aldrig färdiga till att diktera slutanteckningarna (epikriser) i tid. Enligt patientjournalagen ska journalen vara utskriven en vecka efter det patienten gått hem. Har jag tur så får jag ut journalen inom en vecka med ett dikterat band i. Sedan dröjer det 2-4 veckor innan jag hunnit skriva ut journalen
- Ett problem är att på just min avdelning är allting så bråttom sedan patienterna gått hem. Vissa patienter ska ha återbesök inom kanske två veckor. Och där ska förbeställas en massa undersökningar. Journalerna kan inte ligga utskrivna. Värst är det då återbesöket är på annat sjukhus. Då måste journalen faxas, oftast akut. Och sådant tar tid. Alla handlingar ska först avidentifieras och kodas, sedan faxas och därefter bekräftas. Just tid är något man har väldigt snålt med.

Hoppas inte ovanstående text framstod som för kritisk eller negativ.

Och solen skiner fortfarande! 😊

1999-05-30, del 96

Jag är salig! För tre minuter sedan fick jag min så hett efterlängtrade

Tiger-länk!

Resten av dagen kommer jag förmodligen att irra omkring i ett lyckorus här hemma i lägenheten för att till slut kollapsa på hallmattan av ren utmattnings.

Om jag bara för ett par minuter skulle ta mig samman och skriva något mer här i dagboken? Och vad är det stora samtalsämnet i dag, då? Schlager-EM kanske? Har någon undgått att Charlotte Nilsson tog hem vinsten och att vi år 2000 i Stockholm ska anordna nästa Schlager-EM? Vann rätt låt, såg hon ut som en porrstjärna, var det synd om Island (Gud, alltså! Jag har fått en Tiger-länk!), hur kunde Tyskland bli trea, varför var alla låtar så slätstrukna, varför drattade Dana International på ändan, blablabla..? Tja, vem bryr sig? Jo, med lätt ångest måste jag nog hålla med om att rätt låt vann. Alternativen var ju inte så upplyftande. Kroatien låt gillade jag. Det var en smäktande ballad som gick i moll. Lite lagom dyster. Danmark hade också en hyfsad låt. Och Polen. Hm, kanske där var låtar ändå som borde fått bättre placeringar än vad de fick? Men jag röstade inte. Det märkliga är väl att det förmodligen var fler som telefonröstade i går än som kommer att rösta i EU-valet nästa månad.

Kanske jag ska ta tillfället i akt och förklara varför jag blev så glad över min Tiger-länk? Jo, det började förra hösten. Då gick jag en html-kurs på TBV, och min lärare prisade denna annica Tiger som jag aldrig hört talas om. Men ganska snabbt kom jag underfund med vad det var som var så speciellt. Allt! Stötte man på några problem när man gjorde sin hemsida, så fanns det alltid information och hjälp på hennes hemsida. Bara det imponerade. Sedan upptäckte jag också hennes dagbok. Många kloka ord och

iakttagelser har jag läst där och suttit för mig själv och nickat instämmande. Och att få en utmärkelse av □nnica är det finaste jag kan tänka mig. Jag tror också att alla mina nätvänner håller med mig. Och de hade jag aldrig hittat heller om det inte varit för just □nnica! Jag kan bara säga tack så mycket!

Nu ska jag gå och göra några glada krumsprång och piruetter...

1999-05-31, del 97

Jag vill tacka mamma och pappa. Min lekskolefröken och Skogsmulle. Och inte att förglömma Magnus, Brasse och Eva. Det är de som format mig till den jag är i dag. Och detta var mitt tacktal för att jag i går fick en

Tiger-länk!

Firandet fortsätter.

Jag är lite deppad i dag. Röntgenavdelningen ringde till mig på jobbet och ville att jag skulle komma ner och göra magnetröntgen i eftermiddags. Men det gick inte att genomföra undersökningen. Jag är stooooor, men inte *för* stor. Ändå skulle jag i den trånga tunneln få dra upp axlarna och armarna och spänna dem i en timme samtidigt som den trånga tunneln skulle trycka (ganska) hårt mot mig. Inte blev det bättre av att jag blev andningspåverka när jag hamnade i ryggläge. Det tryckte så hårt mot lungorna så jag inte fick luft och djupandas fick jag inte. För då rörde jag ju på mig och det får man absolut inte göra. Många undersökningar går inte att genomföra p.g.a. klaustrofobi. Men det var inte min anledning. Så vad ska jag nu göra? Strunta i undersökningen eller gå ner i vikt? Sistnämnda så klart, men hur gör man det i en handvändning när jag inte lyckats nämnvärt de senaste tio åren? Tänk om jag kunde göra om samma bedrift som för drygt tio år sedan; då gick jag ner 35 kg på sex månader? Det finns två andra alternativ för att göra undersökningen. 1) Jag blir nedsövd och man *pressar* in mig. 2) Det finns andra typer av röntgenapparater men inte geografiskt i närheten. Det är en kostnadsfråga. Vad går först; min hälsa eller landstingets ekonomi? Jag vet inte. Jag är själv tveksam i den frågan. Förresten, deppad var nog fel ordval. Jag är rent ut sagt ledsen. Jag har tillräckligt med komplex för min vikt. Inte behöver jag bli påmind om det.

Någon som sett Jockeys nya reklam som fanns bl.a. i □ftonbladet i dag? Jag vet inte om jag ska skratta eller bara skaka lite uppgivet på huvudet och himla med ögonen. Bild: Fem män, klädda som kirurger med munskydd och stetoskop[15]. Och så står de med neddragna byxor runt vristerna och visar upp sina fina Jockey-kalsonger! Text: Let'em know you're Jockey. Jaa, jag vet inte om jag ska följa den trenden. Tidigare brukade jag le vackert och samtidigt säga "Colgate" men får nog nu istället på min sjukhusavdelning dra ner byxorna och skrika "Sloggi for men[16]". Men då kommer väl sköterskorna

springande och säger ”tvångströja for you”!

Undrar om jag behöver nya glasögon? Såg i dag en bild på Carl Bildt i [öftonbladet](#). Men enligt bildtexten var det Gudrun Schyman! [öck](#) så fel jag såg!

Sexton arbetstimmar kvar, sedan semester! Verkar nästan som om jag såg fram mot min semester, va?

[1] Skämtet är väl att karriären inte överlevde. Trots det så är Gloria Gaynor *still g^{ång} str^{ång}*.

[2] [ö](#)vled cirka tio år senare.

[3] Det var en gammalmodig doktor som inte trodde på de nya behandlingarna i form av bromsmedicin som fanns. Därför blev jag aldrig upplyst om det alternativet.

[4] Vid tillfället arbetade jag på lundavdelning med cancerpatienter.

[5] Sök på nätet efter The Evil of Pippi Longstocking.

[6] Undantag finns. Beror på grad av sjukdom och behandling.

[7] <http://www.omms.se>

[8] Tolv år senare minns jag inte vem det var.

[9] Finska för ”Jag förstår inte”.

[10] Max är 5,0, för den som bara kan det nya betygssystemet.

[11] Hon fann honom, för det blev barn.

[12] Sjuk under semestern? Då sparas semesterdagarna man varit sjuk. Är man sjuk under t.ex. hela sin semestermånad, får man hela årets semesterdagar sparade till annat tillfälle.

[13] Bästa priset som finns och en bekräftelse på att man behärskar html-kodning.

[14] Senare [ö](#) Teens. Upphovsrättsbråk.

[15] Kirurger går inte runt med stetoskop. Ingen annan läkare heller.

[16] Vid den här tiden använde jag Sloggi for men.

[Edit](#) | [Permlink](#)

Kommenter

Inloggad som [Jontas](#). [Logga ut?](#)

Kommentar

Följande HTML-taggar och attribut är tillåtna: <abbr title=""> <acronym title=""> <blockquote cite=""> <cite> <code> <del datetime=""> <i> <q cite=""> <strike>

Admin

- [Administration](#)
- [Logga ut](#)
- [Inlägg via RSS](#)
- [Kommentarer via RSS](#)
- [WordPress.org](#)

[WPMU DEV](#) Copyright ©2012 Flärdskrivaren [Go back to top](#) ↑